

ČESKÁ REPUBLIKA

USNESENÍ

Ústavního soudu

Ústavní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy _____ a soudců
 (soudce zpravodaj) ve věci ústavní stížnosti stěžovatele
Dopravního podniku hl. m. Prahy, a. s., se sídlem Praha 9, Sokolovská 217/42,
 zastoupeného _____, advokátkou se sídlem Praha 1 –
 Staré Město, Královská 1084/10, proti rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne
 19. 10. 2011, čj. 1 As 114/2011 – 121, a rozsudku Městského soudu v Praze ze dne
 11. 5. 2011, čj. 9 Ca 402/2008 – 88, t a k t o :

Ústavní stížnost se o d m í t á .

O d ů v o d n ě n í :

Ve své ústavní stížnosti stěžovatel navrhl zrušení v záhlaví uvedených rozhodnutí, neboť má za to, že jejich vydáním byl porušen čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1, čl. 7 odst. 1, čl. 10 odst. 3, čl. 11 odst. 1 a čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

Z obsahu připojených rozsudků Ústavní soud zjistil, že společnost TEST, spol. s r. o. podala u stěžovatele žádost na základě zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), v níž žádala informace, zda byla stěžovatelem, jako zadavatelem veřejné zakázky, uzavřena s vybraným uchazečem smlouva na realizaci veřejné zakázky – Úklid stanic metra. V kladném případě požádala i o poskytnutí kopie předmětné smlouvy. Přípisem ze dne 6. 10. 2008 stěžovatel odmítl uvedené žádosti vyhovět, neboť není subjektem podle § 2 zákona o svobodném přístupu k informacím. Společnost TEST poté podala stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace podle § 16a uvedeného zákona. Stěžovatel na stížnost reagoval přípisem (podepsaným předsedou a místopředsedou představenstva stěžovatele) ze dne 14. 11. 2008, v němž potvrdil své stanovisko a doplnil, že není

oprávněn poskytnout předmětnou smlouvu, neboť smluvní partner ji považuje za obchodní tajemství.

Společnost TEST podala proti stěžovateli žalobu s tím, že jí odpírá poskytnutí informací v rozporu se zákonem. Městský soud v Praze, ústavní stížností napadeným rozsudkem, žalobě vyhověl, zrušil rozhodnutí stěžovatele a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Proti tomuto rozsudku Městského soudu v Praze podal stěžovatel kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud jako nedůvodnou zamítl. Konstatoval, že v dané věci je předmětem sporu posouzení právní otázky, zda stěžovatel představuje povinný subjekt podle § 2 zákona o svobodném přístupu k informacím. Při řešení této otázky vycházel z principů obsažených v judikatuře Ústavního soudu a judikatuře Nejvyššího správního soudu, v níž jsou interpretována ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím. Na danou věc aplikoval především principy, vyplývající z nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 260/06. V tomto nálezu Ústavní soud charakterizoval kritéria pro určení, zda se v konkrétním případě jedná o instituci veřejnou nebo soukromou. Mezi ně patří: a) způsob vzniku (zániku) instituce (z pohledu přítomnosti či nepřítomnosti soukromoprávního úkonu), b) hledisko osoby zřizovatele (z pohledu toho, zda je zřizovatelem instituce jako takové stát či nikoli; pokud ano, jedná se o znak vlastní veřejné instituce), c) subjekt vytvářející jednotlivé orgány instituce (z toho pohledu, zda dochází ke kreaci orgánů státem či nikoli; jestliže ano, jde o charakteristický rys pro veřejnou instituci), d) existence či neexistence státního dohledu nad činností instituce (existence státního dohledu je přitom typická pro veřejnou instituci) a e) veřejný nebo soukromý účel instituce (veřejný účel je typickým znakem veřejné instituce). V uvedeném případě Ústavní soud posuzoval charakter státního podniku Letiště Praha a dospěl k závěru, že představuje veřejnou instituci. Nejvyšší správní soud dále poukázal na své rozsudky ze dne 6. 10. 2009, čj. 2 Ans 4/2009 – 93, a ze dne 15. 10. 2010, čj. 2 Ans 7/2010 – 175, v nichž za povinný subjekt, ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím, označil společnost ČEZ, a. s. Ta obdobně jako stěžovatel, mimo jiné, tvrdila, že účelem její existence není uspokojovat veřejné potřeby, ale dosáhnout zisku a uspět na trhu, na němž je vystavena konkurenci.

Nejvyšší správní soud při aplikaci uvedených kritérií uvedl, že u daného subjektu nemusí být naplněn veřejnoprávní aspekt ve všech znacích, postačí převaha znaků typických pro veřejnou instituci. Ztotožnil se se závěrem Městského soudu v Praze, že stěžovatel byl založen kombinací soukromoprávních a veřejnoprávních úkonů (byl založen jako akciová společnost, přičemž proces založení podléhal režimu tehdy platného zákona o obcích). Ztotožnil se i s názorem městského soudu, podle kterého veřejnoprávní prvky převažovaly i u dalších kritérií: zřizovatelem stěžovatele byla Obec hl. m. Praha, která je současně jediným akcionářem stěžovatele a jako taková má rozhodující vliv na vytváření dalších orgánů a může vykonávat dohled nad činností stěžovatele. Takovou formu dohledu lze pro účely tohoto posuzování podřadit pod dohled ze strany veřejnoprávní korporace. Nejvyšší správní soud dále zdůraznil, že stěžovatel je na území hlavního města Prahy dominantním provozovatelem veřejné osobní dopravy, a tedy je dosti nadnesené hovořit o tom, že je vystaven volné tržní soutěži, v níž by jej mohla znevýhodňovat povinnost poskytovat informace na základě zákona. V případě stěžovatele tedy převažují znaky typické pro veřejnou instituci ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím.

Stěžovatel s tímto závěrem nesouhlasí a v rozsáhlé ústavní stížnosti polemizuje se závěry soudů obou stupňů. Argumentuje tím, že legislativní proces při přijímání ustanovení § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, ve znění účinném po přijetí novely zákona o České televizi, tj. od 23. 3. 2006, vykazoval nedostatky takového charakteru, které mají za následek neústavnost této novely. Polemizuje s aplikací jednotlivých kritérií, vyplývajících z nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 260/06, a tvrdí, že tato kritéria nenaplnuje, resp. že u něj převažují úkony soukromoprávní povahy. Pojem „veřejná instituce“ je, podle stěžovatele, v napadených rozhodnutích interpretován natolik široce, že tento výklad přesahuje výklad provedený Ústavním soudem a jedná se o výklad nepřipustně extenzivní. V důsledku takového výkladu měla být porušena základní práva a svobody stěžovatele.

Ústavní stížnost je zjevně neopodstatněná.

Podstatou ústavní stížnosti je polemika stěžovatele s výkladovými závěry Městského soudu v Praze a Nejvyššího správního soudu o tom, zda v případě stěžovatele převažují znaky typické pro veřejnou instituci ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím.

Ústavní soud ustáleně judikuje, že jeho úkolem je jen ochrana ústavnosti, nikoliv „běžné“ zákonnosti. Ústavní soud není povolán k přezkumu správnosti aplikace podústavního práva. Zasáhnout do rozhodovací činnosti obecných soudů může jen v případě, že shledá současně porušení základního práva či svobody. V předmětné věci, s ohledem na zásady vyjádřené v článku 2 odst. 3 a článku 4 Ústavy, Ústavní soud zejména zkoumal, zda Nejvyšší správní soud v napadeném rozhodnutí neaprobával nepřijatelnou míru uvážení správního orgánu. Pokud jde o záruky spravedlivého procesu podle článku 36 odst. 1 Listiny, Ústavní soud zejména posuzoval, zda napadená rozhodnutí nemají překvapivý ráz, odporující požadavkům předvídatelnosti soudního rozhodování. Dospěl k závěru, že na všechny tyto otázky lze odpovědět jednoznačně negativně.

Oba soudy provedly výklad § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím způsobem, který odpovídá smyslu judikatury Ústavního soudu, týkající se posuzování otázky, zda určitý subjekt představuje veřejnou instituci ve smyslu uvedeného zákona. Jejich výklad vystihuje účel tohoto ustanovení, kterým je realizace práva na informace a tomu odpovídající povinnost veřejných institucí poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti. Ústavní soud konstatuje, že uplatnění interpretace, prosazované stěžovatelem, by naopak bylo v rozporu se smyslem zákonné úpravy a ve svém důsledku by znemožňovalo realizaci práva na informace.

Ústavní soud uzavírá, že oba soudy ve svém rozhodování nepochybily a ustanovení § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím interpretovaly a aplikovaly na daný případ zcela správně. Ústavní soud zde neshledal žádný ústavněprávní problém, a tudíž nemohlo dojít k porušení základních práv stěžovatele, jak tvrdí v ústavní stížnosti. Je třeba podotknout, že pokud správní orgány a soudy rozhodly odlišně od právního názoru stěžovatele, neznamená to automaticky úspěšnost ústavní stížnosti.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem dospěl Ústavní soud k závěru, že jsou splněny podmínky ustanovení § 43 odst. 2 písm. a) zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním

soudu, ve znění pozdějších předpisů. Proto, mimo ústní jednání bez přítomnosti účastníků, usnesením návrh odmítl.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení není odvolání přípustné.

V Brně dne 3. dubna 2012

předseda I. senátu Ústavního soudu

Za správnost vyhotovení:

